

som kunne reduceres uden at gjøre Indgreb i bestaaende Institutioner — blive reducerede og saaledes, at vi kunne komme ind paa en noget anden Praxis, end vi i de senere Aar have fulgt, og som vi tillige kunde forsvare at følge paa Grund af de daværende Forhold.

Sertil skal jeg for Dieblittet indstrænke mine Udtalelser, idet jeg vil afvente, hvad der maatte fremkomme fra anden Side, og saa fra de høitærede Ministres Side, forinden jeg udtaler mig videre om de i dette Finantslovsforslag foreliggende Spørgsmaal.

Mourad: Jeg gjorde i sidste Samling et Forsøg paa at forene de stridende Kræfter. Dette Forsøg mislykkedes. Jeg paaaffjønner den Understøttelse, der blev mig til Del fra Venstre, men Understøttelsen var ikke tilstrækkelig og glippede navnlig i Forsvarssagen og Toldssagen. Den Understøttelse, som jeg mødte fra Høire, har ikke styrket mig ned i nogen dyb Taknemmelighedsgjæld. Ministeriet og Landstinget misbilligede vel med Ord, men tiltraadte i Gjerningen Visnepolitikken ved den Maade, hvorpaa de stillede sig til Folkethingets Brug af det grundlovmæssige Initiativ. Men fremfor alt maa vel Grunden til, at Forsøget mislykkedes, søges i mine egne utilstrækkelige Kræfter. Jeg skal ikke spille Folkethingets Tid ved iaar at gjentage Forsøget. Jeg anser mit Hverv for væsentlig afsluttet, og det er kun nogle faa Ord, som jeg endnu har at sige paa denne Rigsdag, og som ere som en Art Efterkrift. Jeg vil da med Hensyn til Finantsloven kun rette en Begjæring til den høitagtede Finantsminister. Naar vi lægge Mærke til det — men det er underligt, hvor Saa der lægge Mærke til det — er der egentlig to Finantslove, en aabenbar, det er den, der ligger paa Bordet, og en anden, der er skjult i Finantsministerens Hjerte. Der er en Finantslov, der er over Jorden, og en anden, der er under Jorden. Den Finantslov, der er under Jorden, er fyldt med en Mængde farlige Sprængstoffer, som, hvis de komme til at virke, ville aldeles ødelægge Balancen. Forbindelsen mellem disse to Finantslove er § 28 i vort Finantslovsforslag, hvorved det forbeholdes at udrede Udgifter til, hvad der forlanges paa særlige Lovforslag. Fra dette Svælg, thi § 28 er et saadant Svælg, er det, at der opstiger disse Uhyrer — ja, jeg siger Uhyrer, det kan jo nok i og for sig være meget stikkelige Skikkelser, men det er i Forhold til Balancen, at jeg kalder det, der opstiger af § 28 for Uhyrer — forskellige Uhyrer, som tilintetgjøre Balancen. Saaledes steg der op af denne Paragraf forrige Aar saa mange Be-

gjær, saa stærke Begjær, at der, hvis de vare blevne fyldestgjorte, vilde være fremkommet en Underbalance af 7 Millioner, uden at der foreligger Noget om, hvorledes Finantsministeren vilde have raadet Bod paa denne Underbalance. Det er derfor min Begjæring til den høitærede Finantsminister, at han vil betro os Finantsloven i dens fulde Omfang, at han vil angive os, hvor meget den endelige Sum beløber sig til, naar Alt det, der fordres paa de særlige Lovforslag, lægges sammen, og hvorledes han da, forsaavidt der kommer Underbalance, agter at raade Bod paa denne. Det er jo vistnok Noget, Finantsministeren ikke kan svare strax paa, men det var dog ønskeligt, om det skete, inden den første Behandling af Finantsloven endte. Sagen er nemlig den, at det staar for mig, som om Finantsministeren egentlig har sluppet Balancen ud af sine Hænder og har overdraget den til Finantsudvalget, Folkethingets Finantsudvalg. Der er noget vist Storartet i, saaledes at overdrage til Folkethingets Finantsudvalg Omjorgen for Balancen, men det har dog ogsaa sine Ulemper. Sagen er, at det forekommer mig, at Finantsudvalget derved kommer til at indtage en skjævt Stilling. Jeg negter ikke, at den Stilling, som Finantsministeren indtager lige overfor Balancen, i visse Henseender medfører sine Behageligheder. Sædvanligvis er Finantsministeren lige overfor sine Kolleger et Medafshoved; naar de komme med saadanne udmærkede og nyttige Forslag, kommer han med sin Balance, med sin Sammenstilling mellem Indtægter og Udgifter og faar dem derved til at blive borte. Den høitagtede Finantsminister er derimod, idet han har sluppet Tøllerne i denne Henseende, gaaet ind paa, hvad der krævedes af hans Kolleger, idet han skyder Omjorgen for Balancen over paa Finantsudvalget. Men det kan ikke nægtes, at der ogsaa er forbunden visse Ulemper med denne Fremgangsmaade. I det Dieblit, der fremkommer Lovforslag fra Regjeringen, vækkes der allehaande Forhaabninger og Forventninger; man ser ikke paa den Balance, der er i den underjordiske Finantslov, men man ser paa den aabenbare Balance, og saa synes man, at det er der godt Raad til, vi have saadanne udmærkede Finantser; og naar saa Finantsudvalget i sin Omjorg for Balancen søger at begrænse Udgifterne, opstaar der deraf Misforhold. Man finder saa, at det kunde godt være gjort, være bevilget; og man tilskriver da blot Uvillie det, at det ikke blev bevilget. Jeg tror derfor virkelig, at der vilde ske vor politiske Udvikling — og vor politiske Udvikling er ikke meget heldig — en væsentlig Tjeneste,